

Tako Zotin

Predikimi nga kryqi

(Mt. 27:46; Lk. 23:34–46; Gjn. 19:25–30)

Diskutimi më i madh i lamtumirës në historinë e botës u krye nga platforma e kryqit, në një kishëz në Golgota, të premtën përpara Pashkës, rreth 30–33 vite pas lindjes së Krishtit.

Edhe pse Shkrimet e shenjta përmbledhin një periudhë prej mijra vjetësh dhe fjalët e qindra burrave dhe grave, fjalët e vdekjes të vetëm pak vetave janë dhënë të plota. Njëri ishte Izraeli (shiko Zanafilla 32:28), një tjetër ishte Moisiu dhe i treti ishte Stefani.¹ Izraeli ishte i pari nga kombi i zgjedhur, Moisiu ishte i pari që dha rregullat për jetesë dhe Stefani ishte i pari që vdiq për krishtërimin. Asnjë, sidoqoftë, nuk dëgjoji, ashtu si shkrimtarët e ungjijve, «shtatë kordat e sinfonisë së shpëtimit», nëpërmjet pëshpërimave të një njeriu që vdiq.

Gjatë misionit të Tij në tokë, Jezusi përdori vende të ndryshme për predikim. Maja e një mali, maja e një çatie, një varkë, një pus e të tjera si këto u bënë shpesh «podiumet» e predikimeve të Tij. Por Ai kurrë nuk kishte predikuar nga një kryq. Nuk ka egzistuar asnjëherë ndonjë predikues që të ketë predikuar gjatë agonisë së vdekjes, ashtu si bëri Zoti. Gjithashtu, nuk ka egzistuar asnjë bashkësi njerëzish si ajo e mbledhur në Vendin e Kafkës (emri i vendit ku kryqëzuan Jezusin) dhe s'është zhvilluar kurrë ndonjë shërbesë si ajo me shtatë thëniet e fundit të Jezusit.

FJALËT E FALJES: «FALI ATA» (LUKA 23:34)

Kur parada e kryqëzimit arriti në Golgota, Jezusit i ishin grisur rrobat. Vetëm pesë ditë më parë, njerëzit në Jeruzalem kishin grisur rrobat e tyre për t'i shtruar në rrugën ku do të kalonte Jezusi. Tani, ishin po ata njerëz që i grisën rrobat Jezusit. Jezusi zgjati duart drejt ekzekutorëve të Tij, ato duar që nuk kishin dëmtuar askënd, duar nga ku rodhën bekimet për botën. Zhurma e çekiçëve që gozhdonin Jezusin u dëgjua nga muret poshtë qytetit. Kryqi ishte ngritur ngadalë dhe pastaj, me një zhurmë që u duk sikur tronditi vetë qiellin, kryqi u ngul në gropën e përgatitur enkas. Jezusi ishte në vendin prej ku do të fliste për herë të fundit.

Fjalët e para të Jezusit në kryq ishin fjalë faljeje: «O Atë, fali, sepse nuk dinë se ç'bëjnë» (Luka 23:34). Thënia e parë e Jezusit ishte një lutje. Të tilla ishin po ashtu e katërta dhe e shtata. Fillimi, mesi dhe fundi i agonisë së Jezusit tregojnë bashkimin e shenjtë të Jezusit me Perëndinë.

Rrallë luteshin njerëzit në kryq. Kryqëzimi ishte shpikja e mendjeve të këqija për ta bërë vdekjen sa më të dhimbshme që të ishte e mundur. Njerëz të ndryshëm kanë vërejtur se ishte e zakonshme për viktimat e këtij dënimi të frikshëm, të mbërthyer nga dhembja të bërtisnin, të kërkonin, të mallkonin dhe të pështynin spektatorët. Por, Jezusi u lut.

Mendimi i parë i Jezusit s'ishte për dhembjen e tij, por ishte për dëmin që xhelatët e Tij po i bënë vetes së tyre. Ashtu si pema që i jep erë të mirë sharrës që e pret, kështu edhe Jezusi tha: «O Atë, edhe pse mëshira Jote duhet të hiqet nga Mua, mos e hiq atë nga ata!»! Gjatë misionit të Tij, Jezusi, shpesh dha mësim për faljen:

«Sepse në qoftë se ju ua falni njerëzve gabimet e tyre, Ati juaj qiellor do t'juaj falë edhe juve; por në qoftë se ju nuk ua falni njerëzve gabimet e tyre, as Ati juaj nuk do t'ua falë juve gabimet tuaja.» (Mateu 6:12, 14, 15).

Atëhere Pjetri iu afrua dhe tha: «Zot në qoftë se vëllai mëkaton kundër meje, sa herë duhet ta fal? Deri 7 herë?» Jezusi tha: «Unë nuk të them deri shtatë herë, por deri shtatëdhjetë herë shtatë [me fjalë të tjera pafundësisht]... Kështu do të veprojnë me ju edhe Ati im qiellor, në qoftë se secili prej jush nuk e fal vëllanë e vet për fajet e tij » (Mateu 18:21, 22, 35).

Megjithatë, mësimi më i rëndësishëm i Jezusit për shpëtimin u dha nga kryqi, ku Ai *vuri në praktikë atë që* u mësoi të tjerëve.

Ja çfarë mund të ketë ndodhur. Kur arriti në vendin e Kafkës, Jezusi pa përreth dhe tha: «O Atë, fali, sepse nuk dinë se ç'bëjnë». Kur komandanti Romak urdhëroi ta shtrinin për tokë, Jezusi u lut: «O Atë, fali, sepse nuk dinë se ç'bëjnë». Kur gozhdat me maja të pamprehura u ngulën në duart e Tij, Jezusi u lut: «O Atë, fali, sepse nuk dinë se ç'bëjnë». Kur ata e ngritën kryqin lart, Jezusi u lut: «O Atë, fali, sepse nuk dinë se ç'bëjnë». Kur turma e mallkoi dhe e shau, Jezusi u lut: «O Atë, fali, sepse nuk e dinë se ç'bëjnë». Kur ushtarët vunë bast për rrobën e Tij të shqyer, Jezusi u lut: «O Atë, fali, sepse nuk e dinë se ç'bëjnë».

Edhe pse nuk i dimë detajet, e dimë se Jezusi vazhdoi të lutej: «O Atë, fali, sepse nuk e dinë se ç'bëjnë».

Duhet të shënojmë se falja për mëkatet nga Ati nuk ishte dhënë deri në Ditën e Rrëshajëve dhe, kur u dha, u dha vetëm për ata që pendoheshin dhe pagëzoheshin (Veprat 2:38). Për momentin, po theksojmë se në zemrën e Jezusit s'kishte armiqësi përpara se të vdiste. Duhet të mësojmë që të bëhemi si Jezusi, duhet të mësojmë t'i duam armiqtë tanë dhe të lutemi për ata që na persekutojnë (Mateu 5:44)!

FJALËT E SHPRESËS: «ME MUA» (LUKA 23:39–43)

Viktimat kishin qenë në kryq për një kohë shumë të gjatë. Turma rreth kryqit po e përçmonte Jezusin dhe po bëhej gjithnjë e më e padurueshme. Ata bërtisnin: «Të tjerët i shpëtoi, por veten s'mund ta shpëtojë. Krishti, mbreti i Izraelit, le të zbresë tani nga kryqi që ta shohim dhe ta besojmë!» (Marku 15:31b, 32a). Marku shkruan: «Edhe ata që ishin kryqëzuar bashkë me të, e fyenin atë» (Marku 15:32b).

Gradualisht, një nga hajdutët filloi ta shikonte Atë që ishte në kryqin e mesit me një sy tjetër. Kishte diçka te Jezusi që preku zemrën e hajdutit. Ndoshta ishte dinjiteti i Jezusit, ndërkohë që vdekja po i afrohej. Ndoshta ishte mënyra se si Jezusi po lutej vazhdimisht: «At, fali ata». Cilado që të ketë qenë arsyeja, besimi u rrit dhe u bë siguri në zemrën e hajdutit. Kështu, lexojmë:

Tani një nga keqbërësit e kryqëzuar e shau duke thënë: «Nëse ti je Krishti, shpëto veten dhe neve.» Por ai tjetri duke u përgjigjur e qortoi duke i thënë: «A s'ke frikë nga Perëndia, që je nën të njëjtin dënim Në realitet, ne me të drejtë jemi dënuar, sepse po marrim ndëshkimin e merituar për ato që kemi kryer, ndërsa ky nuk ka bërë asnjë të keqe.» Pastaj i tha Jezusit: «Zot, kujtohu për mua kur të vish në mbretërinë tënde.» Atë herë Jezusi i tha: «në të vërtetë po të them: sot do të jesh me mua në parajsë.» (Luka 23:39–43).

Madje edhe në kryq, Satani nuk i rralloi sulmet kundër Jezusit. Në shkretëtirë, Satani i kishte thënë Jezusit se Ai mund të zotëronte të gjithë mbretëritë e botës, pa qenë nevoja të vuante (në kryq), nëse Jezusi do të pranonte të adhuronte atë² (Mateu 4:8, 9). Afër fundit të misionit të Jezusit, Satani bëri që Pjetri ta këshillojë Jezusin që të mos e mbante mendjen tek kryqi (Mateu 16:21–23). Tani, kur Jezusi po vdiste, Satani foli përmes një hajduti dhe e sfidoi Jezusin që t'i shpëtonte vdekjes e të zbriste nga kryqi.

Gjatë jetës së Tij, Jezusi kishte dy alternativa: Ishte në dorën e Tij të zgjidhte midis vetëflijimit në kryq dhe vetëmbrojtjes nga kryqi, për ta shmangur atë. Këto alternativa qëndronin para Jezusit edhe gjatë kohës që ai ishte në kryq.

Hajduti jobesimtar i paraqiti alternativën e vetëmbrojtjes: «Nëse ti je Krishti, shpëto veten dhe neve!» (Luka 23:39). A nuk ngjason kjo me fjalët e Satanit në shkretëtirë: «Në qoftë se je

Biri i Perëndisë, thuaj që këta gurë të bëhen bukë» (Mateu 4:3). Me fjalë të tjera, ai po thoshte: «Nuk ka ndonjë kuptim që të jesh Krishti në qoftë se nuk ke ndonjë privilegj të veçantë. Gëzoji këto privilegje dhe, në të njëjtën kohë, provo se kush je me të vërtetë!» A.T. Robertson thotë se kërkesa e hajdutit ishte «e njëjta gjë si përpjekja për të ikur me forcë nga burgu» dhe hajduti po i sugjeronte Jezusit të udhëhiqte këtë dalje nga burgu!

Hajduti që besonte i paraqiti alternativën e vetëflijmimit: «Zot, kujtohu për mua kur të vish në mbretërinë tende!» (Luka 23:42). Me fjalë të tjera ai po inkurajonte Jezusin: «Qëndro në kryq dhe fito mbretërinë Tënde». Shikoni besimin e këtij njeriu! Kur pa Jezusin, ai nuk pa një kriminel që duhej ekzekutuar, por një Mbret! Në vend të një kurore gjembash, ai pa një kurorë mbretërore. Në vend të gozhdëve në duart e Jezusit, pa shkopin e hirësisë së Tij. Në vend të gjakut të kuq që po thahej në mishin e torturuar të Jezusit, pa rrobën mbretërore.

Dy hajdutët i bombarduan veshët Jezusit me alternativat e vetëmbrojtjes apo vetëflijmimit, ta linte kryqin apo të qëndronte atje.

Përgjigjja e Jezusit, për hajdutin që besoi, ishte një mesazh *shprese*: «Në të vërtetë po të them: sot do të jesh me mua në parajsë!» (v. 43).

Është e vërtetë që ky fragment na tregon se hajduti që besoi në Krishtin u shpëtua edhe pa qenë i pagëzuar³, por kjo nuk mund të aplikohet për periudhën pas vdekjes së Jezusit. Duhet të kemi parasysh se hajduti u shpëtua *përpara vdekjes* së Jezusit. Kështu, ai është një shembull për shpëtimin nën besëlidhjen e vjetër dhe jo nën të renë (Kolosianëve 2:14; Hebrenjve 9:16, 17).⁴ Mesazhi i Besëlidhjes së Re është i qartë: besimi dhe pagëzimi janë hapa të domosdoshëm drejt shpëtimit tonë (shiko Marku 16:16).

Akoma më shumë, ky nuk është një mesazh shprese për «shpëtimin në minutën e fundit». Për aq sa dimë, kjo ishte mundësia e parë e hajdutit për të njohur Jezusin. Ai nuk përfaqëson njeriun tipik që mohon ungjillin vazhdimisht, duke shpresuar të falet në minutën e fundit. Dikush ka thënë se shumë veta që shpresojnë të shpëtohen, le të themi, në «orën e njëmbëdhjetë» vdesin në orën 10:30!

Si mund të themi, atëhere, që fjalët e Jezusit

janë një mesazh shprese? E para, ato janë mesazh shprese, sepse Ai nuk pranoi këshillën e hajdutit të parë. Fjala «me të vërtetë» është përkthyer nga fjala greke për «amen». Jezusi në fakt tha: «Amen! Kështu të bëhet! Unë do të vdes që gjithë njerëzimi të mund të ketë shpresën për të shkuar në Parajsë. Unë do të ndjek planin hyjnor!» Gjithë qielli duhet të ketë marrë frymë i lehtësuar.

Së dyti, fjalët e Jezusit janë mesazh shprese, sepse ato tregojnë se çdo njeri mund të shpëtohet, pavarësisht se sa e pa shpresë mund të duket jeta. Dikush sugjeroi se hajduti «pyeti një herë, kërkoi njëherë, trokiti njëherë dhe u shpëtua në ditën e fundit të jetës së tij». Në qoftë se hajduti mundi të shpëtohet, kështu mundeni edhe ju, s'ka rëndësi se çfarë keni bërë. Sigurisht, jeta juaj s'është më e keqe se sa e këtij kriminelit, që pranoi se e meritonte kryqëzimin (Luka 23:41).⁵

Gjithashtu, shpresa ekziston edhe për njerëzit tuaj të dashur, që akoma nuk i janë përgjigjur pozitivisht ftesës së Perëndisë për shpëtim. Mos u dorëzoni në përpjekjet e tuaja për t'i sjellë ata te Krishti. Në qoftë se kishte shpresë për hajdutin, ka shpresë edhe për ata! Me Krishtin, asgjë nuk është e pamundur!

FJALËT E VETMISË: «JA BIRI YT»! (GJONI 19:25–27)

Kur imagjinojmë atë që ndodhi në Golgota, jemi mirënjohës të shikojmë se jo çdo njeri që ishte atje po e shante Jezusin. Disave nga të pranishmit u vinte keq për Jezusin. Gjoni shkroi në ungjillin e tij: «Afër kryqit të Jezusit qëndronin nëna e tij dhe motra e nënës së tij, Maria e Kleopas dhe Maria Magdalenë» (Gjoni 19:25). Vargu 26 thotë se edhe apostulli Gjoni ishte atje. Më tej Jezusi i drejtohet nënës së Tij dhe Gjoni.

Atëherë Jezusi, kur pa nënën e tij dhe pranë saj dishepullin që donte, i tha nënës së tij: «O grua, ja biri yt!» Pastaj i tha dishepullit: «Ja nëna jote!» Dhe që në atë moment ai e mori në shtëpinë e vet (Gjoni 19:26, 27).

Shumë mësimë mund të nxirren nga kjo ngjarje. E para, Jezusi u kujdes për nënën e vet. Pali tha: «Në qoftë se dikush nuk kujdeset për të vetët dhe më tepër për ata të shtëpisë, ai e ka mohuar besimin dhe është më i keq se një jobesimtar» (1 Timoteut 5:8). Meqënëse vëlle-

zërit e Jezusit ishin jobesimtarë,⁶ Ai nuk donte që ata të kujdeseshin për nënën e Tij, kështu i kërkoi Gjoni të kujdesej për të.⁷

Por edhe pse Jezusi e donte nënën e tij, Ai nuk e adhuronte atë si të ishte perëndi. Ai nuk e quajti atë «Mbretëresha e Qiellit» apo «Nëna e Zotit». Por, e thirri «grua». Kjo nuk ishte ndonjë fjalë fyese në gjuhën greke, por një fjalë që shprehte dhembshuri. Kjo fjalë e përdorur nga Jezusi është shumë e ndryshme nga titujt hyjnorë që disa i japin Marisë sot. Kështu, fjalët e vetë Jezusit tregojnë se ne s'duhet ta adhurojmë Marinë, si të ishte hyjnore.

Le të kërkojmë më tej domethënien e fjalëve të Jezusit. Figura qendrore në Golgota nuk ishte Maria apo Gjoni, por Jezusi. Shikojeni përsëri skenën nga këndvështrimi i Jezusit. Ai ishte i shqetësuar për nënën e Tij dhe jo për veten e Tij. Simoni i kishte thënë Marisë: «Edhe ty vetë një shpatë do të ta tejshpojë shpirtin» (Luka 2:35). Shpata kurrë nuk ishte ngulur më thellë në shpirtin e Marisë se sa në momentin kur ajo pa Birin e saj në kryq. Jezusi donte që Maria të largohej nga skena për ta ruajtur atë. Disa thonë se fjalët: «Nga ai moment dishepulli e mori atë në shtëpinë e tij» tregojnë se Marisë i ra të fikët dhe Gjoni menjëherë e mori atë në shtëpinë e tij.

Fjalët e Jezusit e ndihmuan Marinë,⁸ po vetë Jezusin ku e lanë? Ato e lanë atë pa ngrohtësinë e dashurisë së nënës. Fjalët e Jezusit janë fjalë *vetmie*. Prania e nënës së Tij u largua ashtu si edhe prezenca e Atit të Tij do të largohej shpejt. Jezusi do të ishte i vetëm në betejën e tij për të mposhtur fuqinë e mëkatit!

Unë ndoshta s'mund ta kuptoj plotësisht çdo të thotë të jesh pa praninë e Perëndisë, por mund ta kuptoj ç'është të qenët pa praninë e dashurisë njerëzore. Unë e di se çfarë do të thotë të jesh i vetmuar dhe ju vetë e dini. Kështu, ne e dimë se Jezusi na kupton kur jemi të vetmuar dhe se Ai mund të na ndimojë që të jemi fitimtarë ashtu siç Ai ishte fitimtar!

FJALËT E VUAJTJES: «PERËNDIA IME, PËRSE MË KE BRAKTISUR»? (MATEU 27:46)

Skena është gati. Një errësirë e pazakontë zbrat mbi Golgotë, duke e fshehur trupin e Jezu Krishtit nga syri njerëzor. Të sharat nga turma

pushuan. Frika dhe druajtja pushtuan çdo zemër. Qetësia e thellë thyhej vetëm nga rënkimet dhe gulçimet e atyre në kryq. Papritur, fjalët dolën nga errësira, duke thyer qetësinë. «Rreth orës nëntë, Jezusi briti me zë të lartë: “Eli, Eli lama sabaktani?”» (Mateu 27:46a). Këto ishin fjalë nga Psalmi 22:1. Mateu shpjegon se këto fjalë do të thonë «Perëndia im, Perëndia im, përse më ke braktisur?» (v. 46b).

«Braktisja» është një nga fjalët më të trishtuara në çdo gjuhë. Në greqisht, është një fjalë e përbërë nga tre fjalë: «i lënë», që do të thotë «braktisje»; «i lëshuar», që sugjeron humbje dhe të qenit pa ndihmë dhe «në» që i referohet vendit apo rrethanës.

Jezusi nuk ishte thjesht i braktisur, Ai ishte i braktisur nga Perëndia. Zbulimi i kuptimit të këtyre fjalëve shkon përtej mundësive të mendjes njerëzore dhe na kujton misteret e shpëtimit. Isaia 59:1, 2 na mëson se mëkati na ndan nga Perëndia. Te 2 Korintasve 5:21 lexojmë se Jezusi u bë «mëkat për ne». Kur u bë «mëkat për ne», Jezusi mori dënimin për mëkatet tona. Dënimi absolut i mëkatit është të qenët i braktisur nga Perëndia (2 Thesalonikasve 1:9)!

Sa i gatshëm ishte Jezusi për të na shpëtuar? Mateu 27:46 na e tregon këtë. Jezusi jo vetëm që la madhësitë e qiellit, por shkoi edhe më larg se aq. Ai jo vetëm që erdhi në këtë tokë si një genie njerëzore dhe shërbëtor, por bëri edhe më shumë se kaq. Ai jo vetëm që vuajti turpin dhe mohimin, por bëri akoma më shumë. Megjithëse shkoi në kryq, udhëtimi i Tij akoma s'kishte mbaruar. Për të na shpëtuar, Ai ishte i gatshëm të shkonte në vendin e braktisjes nga Perëndia!

Unë kurrë s'mund ta kuptoj këtë. Si mundi Jezusi ta bënte këtë për ne? Si mund të na dojë kaq shumë? Për më tepër, si mundi Jezusi të vuannte dënimin e përjetshëm për fajin e gjithë mëkatarëve, gjatë asaj kohe aq të shkurtër në kryq?

Si mundi të mbaronte një barrë pa fund në një kohë të shkurtër? Nuk kuptoj ndonjë nga këto, por i pranoj me anë të besimit. E falenderoj Perëndinë «për dhuratën e Tij të patregueshme!» (2 Korintasve 9:15).

FJALËT E RRASKAPITJES: «KAM ETJE!» (GJONI 19:28)

Errësira mbuloi tokën për tre orë. Atyre që

ishin rreth kryqit mund t'u jetë dukur se kurrë nuk do të kishte më dritë. Më në fund, gjyqi mbaroi. Dielli shkëlqeu përsëri. Princi i errësirës kishte bërë një përpjekje të madhe për të errësuar Birin e Drejtësisë, por kishte dështuar. Tani, për herë të parë, Jezusi përdori përemrin vetor. «Pas kësaj, Jezusi, duke ditur që tashmë çdo gjë ishte kryer, që të përmbushej Shkrimi, tha: “Kam etje!”» (Gjoni 19:28).

Këto fjalë s'kanë nevojë për koment! Unë mund të kem folur për një kohë të gjatë për dhembjen e papërshkruar dhe për shqetësimet e pabesueshme! Jezusi tha një fjalë në greqisht, që përkthehet: «unë kam etje». Nuk ishte as ankim dhe as kërkesë, por ishte një pohim i thjeshtë i faktit se Ai kishte etje.

Një mësim i qartë që del nga këto fjalë është se Jezusi ishte mish dhe gjak. Ai pati uri dhe etje ashtu si kemi edhe ne (Shiko Mateu 4:2; Gjoni 4:6–7). Kështu, Ai mund të na kuptojë.

«Sepse ne nuk kemi kryepriфт që nuk mund t'i vijë keq për dobësitë tona, ... Le t'i afrohemi, pra, me guxim fronit të hirit, që të marrim mëshirë e të gjejmë hir, për të pasur ndihmë në kohë nevojë» (Hebrenjve 4:15, 16).

Koha kur u thanë këto fjalë sugjeron një mësim më të rëndësishëm. Jezusi foli *pasi* «çdo gjë ishte kryer» (Gjoni 19:28). Në fakt, Jezusi kishte dalë pa pësuar gjë nga flakët e ferrit.⁹ Këto fjalë u thanë pas betejës së Jezusit me mëkatin. Fjalët e Tij ishin fjalët e një fitimtari të lodhur, fjalët e një vrapuesi distancash të mëdha, i cili këput shiritin e finishit dhe thjesht thotë: «Kam etje.»

FJALËT E FITORES: «U KRYE» (GJONI 19:30)

Skena ishte përgatitur për fjalët e fitores. Në qoftë se ndonjë dyshon për rezultatin e betejës së Jezusit në kryq, le të shikojë Gjoni 19:30: «Kur Jezusi e mori uthullën, tha: “U krye!”»

Fraza «U krye» në tekstin origjinal është fjala: *tetelestai*. Kuptimi i plotë i kësaj fjale greke është «Ka mbaruar dhe, si rezultat, është kryer përgjithmonë!» Fjala *tetelestai* përdoret nga blegtorët. Kur ndonjë kafshë që lindte kishte një formë të përkryer dhe nuk kishte asnjë lloj defekti, blegtori do të thërriste: «*Tetelestai!*

! Gjithashtu, kjo fjalë përdoret nga artistët. Pasi do të vendoste dorën e fundit në një peizazh apo skulpturë mermeri, piktori apo skulptori do të tërhiqej disa hapa mbrapa për të admiruar punën e tij. Në qoftë se nuk shikonte ndonjë gjë për të korrigjuar apo përmirësuar, ai do të pëshpëriste me kënaqësi: «*Tetelestai, tetelestai*». Kjo është pikërisht edhe fjala që përdor Jezusi: «*Tetelestai!*» Jezusi e kishte mbaruar atë që duhej të bënte dhe vepra e tij ishte e përkryer. Poshtë kryqit, njerëzit po thoshin: «Jeta e Jezusit është një dështim», por Jezusi po thoshte: «Është një sukses!»

Kur tha: «U krye» Jezusi nuk iu referua thjesht fundit të jetës së Tij. Ai tha se e kishte kryer misionin e tij në tokë. Një nga gjërat që kishte ardhur për të bërë ishte përmbushja e Testamentit të Vjetër (Mateu 5:17). Ai e kishte përfunduar atë; besëlidhja e vjetër mund të lihej mënjanë dhe besëlidhja e re do të hynte në fuqi (Hebrenjve 9:15, 16; 10:9). Besëlidhja e vjetër kishte mbaruar (Kolosianëve 2:14). Dhjetë urdhërimet, si ligj, kishin mbaruar (2 Korintasve 3:1–11), dita e shtatë, e shtuna, kishte mbaruar, gjithashtu (Kolosianëve 2:16).

Më e rëndësishmja, puna e shpëtimit ishte kryer! Puna e Isaias 53:6 kishte mbaruar: «Ne të gjithë endeshim si dele; secili prej nesh ndiqte rrugën e vet, dhe Perëndia bëri që të bjerë mbi të (Jezusin) paudhësia e ne të gjithëve». Detyra në 1 Timoteut 2:6 ishte kryer: Ai «dha veten si çmim për të gjithë». Detyra në Zbulesën 5:9 kishte mbaruar: «Ata këndonin një këngë të re duke thënë: “Ti je i denjë ...; sepse Ti u there, dhe me gjakun tënd na bleve te Perëndia nga çdo fis, gjuhë, popull dhe komb.”»

Duhet t'i kushtojmë rëndësi kësaj ideje. Ndërkohë që pjesa e Jezusit kishte mbaruar, pjesa e njeriut duhet të vazhdonte akoma. Kur Xhorxh Frederik Handel mbaroi veprën e tij «Mesia», tha: «Ka mbaruar». Sidoqoftë, vetëm shkrimi i notave kishte mbaruar. Bukuria i këtij krijimi muzikor do të kishte humbur përgjithmonë, po të mos kishte pasur një njeri që do të merrte notat dhe do t'i këndonte në harmoni. Puna e Jezusit në tokë ndoshta ka mbaruar, por Ai është akoma duke punuar çdo ditë si ndërmjetës midis nesh dhe Atit. Na është thënë në Bibël: «Punoni për shpëtimin tuaj me frikë dhe me dridhje» (Fili-

pianëve 2:12).

FJALËT E DEDIKIMIT:

«NË DUART E TUA» (LUKA 23:46)

Tragjedia kishte mbaruar; vetëm disa fjalë kishin mbetur pa u thënë. Jezusi ishte gati të largohej nga kjo jetë. «Dhe Jezusi bërtiti me zë të lartë dhe tha: “O Atë, në duart e tua po e dorëzoh frymën time!” Dhe, si tha këto, dha frymë» (Luka 23:46). Më vonë, Pilati u çudit që Jezusi vdiq kaq shpejt (Marku 15:44).¹⁰ Jezusi kishte thënë: «Prandaj Ati më do, sepse unë e lë jetën time që ta marrë përsëri. Askush nuk mund të ma heqë, por e lë nga vetja; unë kam pushtet ta lë e pushtet ta marr përsëri» (Gjoni 10:17, 18). Nuk ishte vdekja që erdhi te Jezusi, por Jezusi shkoi drejt vdekjes!

Normalisht, një njeri që vdes në kryq ngre kokën para vdekjes, në përpjekjen e fundit për të mbushur mushkëritë me oksigjen, pastaj i varet koka. Sidoqoftë, Jezusi, «*e uli kokën, e dha frymë*» (Gjoni 19:30b). Kjo është një shenjë e qartë se Ai me qëllim e dha vetë jetën e Tij. Agustini ka shkruar: «Ai e dha jetën e Tij *vullnetarisht ashtu si donte dhe në momentin që donte*».

Kur po mbaronte punën e shpëtimit, Jezusi tha: «O Atë, në duart e tua po e dorëzoh frymën time» (Luka 23:46). Jezusi ishte në gjendje t'ia dorëzonte shpirtin e Tij Perëndisë me anë të vdekjes, sepse Ai e kishte kaluar gjithë jetën e Tij në përkushtim ndaj Perëndisë. Në të njëjtën mënyrë, unë dhe ti duhet të jemi të dedikuar ndaj Perëndisë sa jemi gjallë, nëse duam të jemi me Perëndinë pas vdekjes!

KONKLUZION

Jezusi na dha këto mësimet të rëndësishme në kryq: mësimet për faljen, shpresën, vetminë, vuajtjen, lodhjen, fitoren, dhe dedikimin! Që të përfitojmë nga këto mësimet, duhet të zhvillojmë një marrëdhënie të ngushtë me atë që na dha këto mësimet. Pali shkroi te Galatasve 3:26 dhe 27: «Sepse të gjithë ju jeni bij të Perëndisë me anë të *besimit te Jezu Krishti*. Sepse të gjithë ju

që jeni pagëzuar në Krishtin, *Krishtin keni veshur*».

Pasi veshim Krishtin me anë të besimit dhe pagëzimit, ne duhet të kemi dëshirën për të *ndjekur* Atë deri në vdekje, po qe nevoja. Jezusi tha: «Nëse dikush do të vijë pas meje, le ta mohojë vetveten, të marrë çdo ditë kryqin e vet dhe të më ndjekë» (Luka 9:23). A e vlerësojmë atë që bëri Jezusi për ne? Në qoftë se po, ne duhet të jemi gati ta ndjekim Atë kudo dhe gjithmonë!

SHËNIME

¹ Davidi mund të ketë qënë i katërti (2 Samueli 23:1).

² Kjo nënkuptohet nga fjalët e Satanit drejtuar Jezusit.

³ Ata që besojnë se pagëzimi nuk ka rëndësi për shpëtimin zakonisht përdorin hajdutin në kryq për të «provuar» teorinë e tyre.

⁴ Ata që sugjerojnë se ne mund «të shpëtohem ashtu si hajduti» janë thjesht të interesuar për të hequr pagëzimin si kusht për shpëtim. Ata kurrë nuk mendojnë se konvertimi i hajdutit ishte një nga më të vështirët në gjithë Biblën: Ai erdhi në besim kur shumë të tjerë po e braktisnin besimin. Ai injoroi idetë e paramenduara të Hebrejve rreth Mesisë kur gjithë të tjerët ishin të zotëruar nga këto ide. Ai foli mirë për Jezusin kur gjithë të tjerët po e dënonin. Por, ai e bëri të gjithë këtë pavarësisht nga dhembja e pabesueshme që kishte zotëruar trupin dhe mendjen e tij. Unë nuk jam i sigurt nëse ndonjë sot dëshiron «të shpëtohet ashtu siç u shpëtua hajduti!»

⁵ Meqënëse kryqi në qendër në të vërtetë i përkiste Barabas, atëherë dy hajdutët ndoshta ishin ndjekësit e tij, apo ndoshta oficerët e tij. Ashtu si Barabas, ata ishin ndoshta fajtorë për vrasje dhe rebelim (Gjoni 18:40; Luka 23:19).

⁶ Gjoni 7:5. Edhe pse vëllezërit e Jezusit ishin jobsimtarë në kohën e vdekjes së Tij, disa apo të gjithë u bënë kristianë pas ringjalljes së Jezusit (Veprat 1:14).

⁷ Kjo tregon se babai legal i Jezusit, Jozefi, kishte vdekur. Meqënëse Jozefi kurrë nuk përmendet gjatë misionit personal të Jezusit, ai ndoshta vdiq përpara se Jezusi të bëhej 30 vjeç.

⁸ Do të ketë qënë e vështirë për Marinë të merret pjesë në kryqëzimin e të birit. Do të ketë qënë gjithashtu e vështirë ta hiqje nga vendi. Por, në fund Maria përfitoi. Ajo ishte shkëputur nga një bashkim natyror me Jezusin drejt një bashkimi shpirtëror me Krishtin. Ajo zbuloi se ishte më mirë ta kishte Jezusin si Shpëtimtar se sa si djalë.

⁹ Nuk është e pavërtetë të thuash se në kryq, Jezusi «u dënua me vuajtjet e ferrit» për ne (2 Selanikasve 1:7–9).

¹⁰ Meqënëse kryqëzimi nuk përfshinte drejtpërdrejtë ndonjë organ vital të trupit të të kryqëzuarit, ishte e zakonshme për viktimat e kryqëzimit që të vuanin ditë të tëra përpara se të vdisnin. Me qëllim që të shpejtonin vdekjen e dy hajdutëve, ushtarët thyen këmbët e tyre (Gjoni 19:31), për t'i parandaluar ata që të ngrinin trupat e tyre, për të marrë frymë thellë. Kjo shkaktonte ndalimin e frymëmarrjes.

Autor: David Roper

Marrë nga seria: “Tako Zotin”

© 2001, 2003 E VERTETA PER SOT

Të gjitha të drejtat të rezervuara